

Voodoo

Voodoo en andere verhalen

Erotische Verhalen Deel 1

Lucian Albis

Schrijver: Lucian Albis
Coverontwerp: Lucian Albis
ISBN: 9789402164923
© Lucian Albis

Jongens plagen

Een zware, donkere beat vibreerde tot in de diepten van zijn buik. Het dreunende geluid was zo hard, zo donker dat het leek alsof het elke molecuul in de ruimte deed trillen en het geheel van materie tot dansen dwong. Ralf keek uit over zee van ademend vlees, die zich golvend op het ritme van de muziek, van muur tot muur uitstrekke. De atmosfeer in de nachtclub was warm, zwaar en zwanger van verwachting.

Het was hun eerste avond uit, ze waren de avond ervoor aangekomen en volkomen uitgeput in hun vakantieappartement in slaap gevallen. Vierentwintig uur in de bus naar de Spanje gaat je niet in de koude kleren zitten. Bas, die aan panische angst voor vliegen lijdt, had erop gestaan dat ze met de bus zouden reizen. En zo geschiedde. Ze waren met zijn

drieën, vrienden van de middelbare school en het was hun eerste vakantie alleen in het buitenland.

Ralf had ernaar uitgekeken maar er tegelijkertijd tegenop gezien. Een week aan de Costa Brava, een tijdspanne van zeven dagen waarin het moest gebeuren. De druk was nu tastbaar, het rustte als een loden last op zijn schouders.

Zo nu en dan keek hij naar zijn vrienden. Hun uitgelaten gezichten lichtten op in het helle discolicht. Zij waren al geweest waar hij nog gaan moest en hoewel hij niets liever wilde dan weten wat zij wisten leek het hem een bijna onmogelijke opgave. Het vooruitzicht op een week weg van huis had echter een vonk van hoop doen ontbranden. Zijn vrienden hadden hem ervan overtuigd dat meisjes op vakantie veel makkelijker zijn dan thuis.

Bas kon het weten, hij had afgelopen zomer zijn onschuld verloren. Honderduit had hij vertelt over zijn verovering, een blonde stoot die hij op Terschelling had ontmoet. Als ze zijn verhalen moesten geloven was ze niet minder een uit de golven verrezen godin,

in schoonheid en wellustigheid ver boven de stervelingen verheven.

Deze blauwogige zeemeermin had hem onder de invloed van meer dan een paar mixdrankjes, in het koepeltentje dat ze met een vriendin deelde, ingewijd in de mysteriën van het vlees. Bas raakte er niet over uitgepraat. Elk detail, elke handeling werd met kinderlijk enthousiasme uit de doeken gedaan. Als ze zijn woorden moesten geloven was hij de beste minnaar die ooit op deze aarde had rondgelopen.

Het maakte Ralf jaloers en hoopvol tegelijk. Als die puistenkop het kon, dan was er zeker ook voor hem nog hoop.

De opwinding kriebelde in zijn buik. Het was het soort heerlijke tinteling die men ervaart op de eerste lentedag wanneer de gehele atmosfeer plotseling zindert van nieuw leven. Deze vakantie zou het gebeuren, zo had hij zichzelf beloofd, dit keer zou hij sterker zijn, sterker dan zijn angst.

De dansvloer was vol dansende meisjeslichamen. Zwarte elektronische muziek zweeptte de toch al, door

goedkoop bier en sangria geladen gemoederen verder op. Een versnelling in het ritme van de muziek bracht een golfslag teweeg in de ademende zee van vlees. Het was dan of de zaal op het punt stond te exploderen.

De gebruikelijke mengeling van onzekerheid en verlangen borrelde in hem op bij het zien van tientallen paren springende meisjesborsten. Korte zomerjurkjes en gerafelde hotpants lieten weinig aan de verbeelding over. De knoop in zijn buik trok strakker, zijn hartslag galmde tussen zijn schedelwanden.

Ze hadden een strategische positie, een verhoging in de hoek van de zaal, uitgekozen om het jachtterrein te overzien. Er waren meer meisjes dan jongens. Het vrouwvriendelijke deurbeleid: drie gratis drankjes en vrije entree voor iedereen van het zwakke geslacht wierp klaarblijkelijk vruchten af.

En wat voor vruchten. De opspringende jurkjes onthulde, al was het slechts voor een fractie van een seconde, perzikvormige billen en diepe décolletés

gaven een prikkelend voorproefje van het echte werk.

Zijn ogen zwierven rusteloos door de ruimte, niet wetend waarop te focussen. Gejaagd zocht hij naar een mogelijkheid. De zwakste van de kudde. Een buitenbeentje, een muurbloempje, een makkelijk doelwit. Ze leken echter allemaal even onbereikbaar.

Toen zag hij haar en in een fractie van een seconde stortte zijn wereld in. Het was als een stomp in zijn maag, de lucht werd uit zijn longen geslagen. In blinde paniek kneep hij zijn ogen dicht. Even was hij weer een klein jongetje die wanhopig aan de realiteit trachtte te ontsnappen. Wanneer je het niet ziet, is het er niet. De angst zoemde in zijn lijf. In zijn hoofd zwermden bange gedachten als een vlucht krijsende kraaien.

Toen hij zijn ogen weer opende was ze er nog steeds. Zijn blik werd naar haar toegezogen als een vogel naar een vliegtuigmotor.

Hij had niet gedacht dat hij haar ooit weer zou zien. Hij had gehoopt dat zij niet alleen uit zijn leven zou

verdwijnen, maar dat hij ook de herinnering aan haar kon verbannen. En het was gelukt, bijna dan. Nu hij haar weer zag, op de plek waar hij haar het minst verwachtte, brak er een oude wond open.

Onaangename herinneringen sijpelden als bijtende pus uit het abces dat jarenlang kloppend en sluimerend in zijn onderbewustzijn was blijven bestaan.

Hij stond daar als bevroren, nog niet in staat volledig te bevatten wat hij gezien had. Het was zoals zo vaak wanneer je een oude bekende plotseling en onverwacht in een vreemde omgeving tegen het lijf loopt. Het brein heeft wat tijd nodig om de punten te verbinden. Hij had haar in geen jaren meer gezien maar het was onmiskenbaar Sara. Sommige mensen veranderen, maar zij zou altijd dezelfde blijven, zij was eeuwig als het vagevuur. Toen hij zich ervan vergewist had dat zij het echt was, en dat zij, als een monster uit een nachtmerrie de wereld van de wakende was binnengeslopen, begon hij koortstchtig te denken. Zij had hem nog niet gezien. Hij kon nog ontsnappen.

Die hoop werd al gauw de grond in geboord toen hij zich realiseerde dat de enige weg uit de stampvolle disco langs haar voerde. In een wanhopige laatste poging haar blik te ontwijken probeerde hij zich klein te maken en zich achter zijn vrienden te verschuilen. Het maakte geen verschil. Ze merkte hem op als een havik een muis die zich in doodsangst tussen de graspollen tracht te verstoppen. Ze torende boven alles en iedereen uit, de Spaanse jongens keken naar haar op, net als hij altijd gedaan had. Een donkere Amazone, met billen als steile heuvels en borsten als machtige bergen. In de tussenliggende jaren was ze tot bloei gekomen.

Ze werd geflankeerd door twee bloedmooie, blonde meisjes die hij nog niet eerder had gezien. Ze hingen aan elkaars arm, lachten honderduit om alles en iedereen, geamuseerd en een beetje spottend, als prinsessen te midden van het gepeupel. Hij werd misselijk. Hij voelde zich als een gewond dier dat geen kant meer op kon.

Een explosie van geluid stuwde als schokgolf door de ruimte. Een stroboscopisch licht sneed het

halfduister in repen. Bewegingen bevroren op het ritme van de muziek. Hij sloot zijn ogen omdat het visuele geweld hem kwelde en even was hij haar kwijt.

Toen hij zijn ogen weer openende stond ze ineens voor hem. Ze dook voor hem op alsof ze van het moment van onoplettendheid had benut om hem te besluipen.

‘Als dat wormpje niet is’, schalde ze boven de muziek uit.

Een messteek in zijn buik. Een zwerm aan onaangename herinneringen zoemde als bromvliegen door zijn hoofd. Wormpje. Het woord deed hem ineenkrimpen. Ze wist het dus nog.

Heimelijk had hij gebeden dat ze het vergeten was, dat ze tenminste die afschuwelijke naam vergeten was.

Ze lachte naar hem, hagelwitte tanden, oplichtend in het helle licht. Hij kon moeilijk opmaken of het spottend bedoeld was. Een ijzige kou trok vanuit zijn tenen op tot zijn kruin. Zo stonden ze tegenover

elkaar, twee dieren, kat en muis, de een onbeschaamd nieuwsgierig, de ander in doodsangst.

Een ongeduldige, harde por in zijn zij bracht hem weer bij zinnen. Het was alsof hij aan zijn haren uit een troebele poel van herinneringen omhoog werd getrokken.

‘Zeg eens wat’, lalde Bas in zijn oor.

‘Stel me eens aan hen voor, ze zijn fucking lekker man’, schreeuwde hij met dronkenmansmoed, zo luid dat iedereen in een straal van vijf meter hem kon verstaan. De prinsessen aan haar zijde keken achteloos om zich heen alsof hij er niet eens was. Af en toe wierpen ze hem een verveelde blik toe. Dit was duidelijk beneden hun waardigheid.

Hij opende zijn mond. Het was meer een hap naar adem dan een poging tot spreken.

‘Hoi Sara’, bracht hij met moeite uit. Een onzichtbare hand kneep zijn keel dicht, zijn stem klonk iel en zwak. Het was alsof de jaren van hem afgleden en hij weer een jongetje was. Hij kromp onder haar ogen

tot het formaat van een insect, een weerloos ding dat ze onder haar hak kon vertrappen.

‘Hoi Ralf’, zei antwoordde ze. Haar stem klonk nieuwsgierig. Verder bleef het stil.

Als de muziek de stilte niet in zijn oorverdovende gedreun had weggeblazen, was de ongemakkelijkheid van de situatie ook tot de andere toehoorders doorgedrongen. Nu was het slechts Ralf die vanbinnen verschrompelde.

Het mechanische gedreun verzwolg al het menselijke geluid. Om zich verstaanbaar te maken moest ze zich vooroverbuigen en haar lippen onaangenaam dicht bij zijn oor brengen. Zijn lichaam zette zich schrap als voor een pijniging.

‘Zullen we een wandelingetje maken?’, stelde ze voor.

Hij verstijfde en staarde haar aan. Het schaamrood brandde hem op de kaken en hij dankte God op zijn blote knieën dat niemand het kon zien.

‘We hebben elkaar al een eeuwigheid niet gesproken en ik ben benieuwd hoe het je is vergaan’. Ging ze onverstoort verder.

Voor de neutrale toehoorder, dat is, ieder die hen pas na de basisschool had leren kennen, klonken deze woorden volstrekt normaal. Voor hem klonk het als een bedreiging.

Hij staarde haar aan als een hert in de koplampen van een aansnellende auto.

Zijn vrienden, die nieuwsgierig hadden meegeluisterd en daaruit een verkeerde conclusie hadden getrokken, begonnen hem nu aan te moedigen.

Geloei brak uit een tweetal met bier gesmeerde kelen.

‘Ralfie, Ralfie, Ralfie!’. Scandeerde ze. Hun stemmen weerkaatsten schel tegen zijn schedelwanden. De schaamte brandde in zijn lijf.

Zij wisten van niets. En ze mochten ook van niets weten. Zij behoorden tot zijn nieuwe leven, een leven dat hij met een schone lei begonnen was. Hij had een Chinese muur opgetrokken tussen zijn oude en

zijn nieuwe leven. En hij was ervan overtuigd geraakt dat het gelukt was. Hij had gedacht dat hij het afgeschud had, dat hij ervan af was en nu het plotseling weer voor zijn neus stond, kwam de angst terug als ijskoude windvlaag op een warme lentedag.

‘Kom man, je bent toch geen mietje?’’, zei Bas, er klonk een licht bezorgde ondertoon in zijn stem toen hij merkte dat zijn vriend geen aanstalten maakte om op haar uitnodiging in te gaan.

‘Ga met haar mee man’, zei hij, hees van opwinding.

Bas wist duidelijk niet met wie hij te maken had. Hij had geen idee wie er voor hem stond. In zijn door hormonen gedreven fantasieën was zij een meisje dat geïnteresseerd was in zijn vriend.

Als hij eens wist...

Ze mogen niets te weten komen. Schoot het door zijn hoofd. Ik moet hier weg.

Als ik naar buiten ga kunnen ze er niet achter komen. Redeneerde hij. De vernedering zal me bespaard blijven. Maar dan ben ik alleen met haar...

Hij kon haar ogen niet goed zien en haar gedachten niet raden. Nog steeds was er twijfel.

‘Kom op Ralf’, zei ze lachend.

Ze noemde hem bij zijn naam. Ergens verbaasde het hem dat ze zijn naam nog wist. Zijn echte naam. Hij was waarschijnlijk nog niet eens staat om vijf namen van zijn oude klasgenoten op te noemen.

Voordat ze nog iets kon zeggen knikte hij kort, gebaarde naar de uitgang en ging haar zo snel mogelijk vooruit om verdere interactie tussen haar en zijn vrienden te voorkomen. Het was nog niet te laat. Ze wisten nog niets.

Toen hij zich een weg baande door een massa van zweterige lijven durfde hij niet om te kijken. Hij wist dat ze achter hem aankwam. Hij kon haar hete adem bijna in zijn nek voelen.

De bewakingscamera filmde een massa van dansende jongeren waar een blonde jongen, een mooi donker meisje, die een kop groter was dan hem, doorheen loodste. Dat was het beeld. Feitelijk

vluchtte hij voor haar uit. Een bewakingscamera kan niet in de ziel kijken, het kon zijn pijn niet zien.

Hij hoopte dat ze zou verdwalen in de kluwen dansende lichamen, en dat hij ongezien de deur kon bereiken. Eenmaal buiten zou hij het op een lopen zetten. Het was nog niet te laat.

De zwoele avondlucht was vol van geluiden. Het monotone getjilp van cicaden vermengt met vleugen zomermuziek en het getoeter van auto's. De lucht was zoet en zilt tegelijk. In de verte ruiste de zee.

Ze was er nog. Ze was niet opgelost als een kwade droom bij het ontwaken. Ze stond daar, vlak achter hem, toen hij zich naar haar omdraaide lachte ze. Haar witte tanden blikkerden in het schijnsel van de straatlantaarns.

'Kom', zei ze bemoedigend, alsof ze tegen een angstig kind sprak. Hij volgde haar met een krop in zijn keel.

De straat helde lichtjes richting de zee. Ze liepen zwijgend voort. Op het oog twee vrienden, een

stelletje wellicht, niemand kon zien wat hij zo diep verborgen hield.

Langzaam zakten ze af naar de zee. Het lag daar groot, zwart en zwijgend, zoals de middellandse zee kan liggen in de nacht. Pas toen ze dichterbij kwamen en over de balustrade klommen waarachter het strand lag, zwol het geruis van de golfslag aan. Het was als een geruststellend gefluister.

Zijn hartslag vertraagde toen de koelte van het water langs zijn verhitte wangen streek.

Het was als een spiegelgladde vlakte, een zwarte massa, die langzaam al het kermislawaai van rumoerige strip in haar stille diepten verdronk.

Sara hield stil.

Ze stond stil op het laatste geplaveide stukje voor het zand begon. Toen pas zag hij dat ze hakken droeg. Het ware hoge, parmantige schoenen die voor niks anders dan het nachtleven geschikt waren. Ze leunde tegen een stalen paal van een stranddouche en probeerde onhandig zich van haar ongemakkelijke schoeisel te ontdoen.

‘Ben jij nou een man?’. Ze keek lachend naar hem om.

‘Help me eens joh’. Haar stem klonk jolig. Plagend strekte ze haar arm naar hem uit alsof ze steun zocht.

Met de zenuwen zingend in zijn lijf ging hij op haar toe. Haar hand rustte zwaar op zijn schouder. Ze was ineens alarmerend dichtbij.

Ze boog haar knie en stak een voet naar achteren als een paard aan wie een hoefijzer aan een van de achterste hoeven wordt geklonken. De schoenen waren van het soort dat met zwierige linten om het onderbeen gebonden zat, de hakken waren als dunne puntige priemen.

‘Nou schiet eens op wormpie!’, riep ze lachend. Weer een messteek in zijn maagstreek. Kokende haat borrelde in hem op als uit een overkokende ketel.

Als ik haar keel dichtknijp ziet niemand het. Dacht hij. Hij stond vlak achter haar, buiten het zicht van voorbijgangers. De gedachte vervaagde net zo snel als hij was opgedoemd. Het was een krankzinnig